

MẢNH VỠ

Khánh My đến ngồi bên chồng. Chàng vẫn viết, Khánh My cảm thấy hạnh phúc rạo rức và cứ để chàng hứng thú viết, nàng lặng lẽ đặt điều thuốc lên môi chàng:

– Anh hút thuốc đi!

Chàng đặt bút xuống, cầm tay nàng:

– Anh đã hứa với em không hút thuốc nữa mà.

– Nhưng hôm nay em muốn nhìn anh hút thuốc.

Khánh My nhìn chàng đắm đuối và mỉm cười sung sướng. Giọng chàng êm ả, vừa hỏi vừa nựng má nàng:

– Ai cho em quyền đó?

– Trái tim em. Được chứ anh?

Tình yêu sống được nhờ những chân tình như thế, đôi khi người ta ngỡ ngẩn như trẻ con. Nhưng đó

lại là những tháng ngày hạnh phúc tràn trề.

Cũng như mọi buổi tối khác. Khánh My pha cho chồng một ly cà-phê nóng. Nàng mặc chiếc robe tím. Lộng lẫy. Chiếc robe có màu sắc mà cả hai cùng thích.

– Em mặc chiếc áo này đẹp lắm.

Khánh My bẽn lễn làm duyên, trông nàng càng tuyệt vời hơn gấp bội. Nàng choàng tay qua cổ chàng và kéo đầu chàng xuống. Nụ hôn say đắm và nồng nàn như thuở ban đầu. Chàng lặng nhìn nàng hồi lâu. Khánh My nhõng nhẽo:

– Làm gì nhìn em dữ vậy anh?

– Chiêm ngưỡng em không được sao?

– Ghét anh lắm!

Khánh My đan tay mình vào tay chồng, nhìn sâu vào mắt chàng rồi nói:

– Anh à, em đến nhà Mộng Hà có công chuyện một chút. Ở nhà làm thơ anh nhé. Có thể em về hơi trễ. Đừng buồn em nghe!

– Có em, anh chẳng cần làm thơ nữa.

Khánh My nhõng nhẽo:

– Em... em không chịu đâu. Em đi nghe anh!

Chàng ngồi lặng thưởng thức mùi vị cà-phê thoang thoảng quyến rũ. Tiếng cửa khép lại. Bước chân nàng nhẹ vang xa dần...

Đan Vọng là bút danh đã gắn bó với chàng suốt 30 năm qua. Chưa thể ra một tập thơ hay album nhạc nào. Nỗi băn khoăn còn đó. Bước lẫm mạn chưa ngơi nghỉ. Tuổi đời chưa gọi là già nhưng cũng không còn trẻ vì mái tóc đã bắt đầu lấm tấm điểm nhưng sợi bạc. Những sợi ưu tư vẫn dài!

Khánh My biết chàng qua những vần thơ đăng báo và những ca khúc phát trên sóng đài phát thanh. Độc giả vẫn thần tượng tác giả. Khánh My có điều khác lạ. Tuy sống trong một gia đình giàu có, khi biết chàng là một nghệ sĩ hàn vi, cô vẫn yêu chàng tha thiết.

Uống hết ly cà-phê, chàng thả bộ dọc con phố quen thuộc với nhiều quan nước sang trọng. Không hẳn buồn, chàng chỉ dạo bước để tận hưởng những giây-phút-sống-một-mình nhưng không cô đơn, những giây phút trầm tư vô giá, không thể mua bằng tiền bạc.

Ánh đèn chớp sáng nhiều màu hắt ra làm con phố tăng vẻ huyền hoặc và thơ mộng. Những giai điệu giao nhau thành một thể-giới-âm-thanh đặc trưng. Chàng bỗng khựng người lại khi chợt nhận ra bóng người quen vừa bước ra từ chiếc xe hơi đời mới đậu gần gốc cây bên kia đường. Chàng lồm bồm nghe người đàn ông trầm giọng:

– My sugar, do you enjoy drinking cocktail? (1)

– Yes, my love. It's a wonderful night! (2)

Ánh đèn hắt bóng đủ để chàng nhận ra chiếc robe tím. Họ bước vô quán cuốn theo cả tình yêu chân thật của chàng. Tiếng thủy tinh vỡ lạnh lạnh vang lên trong quán, và tình yêu của chàng cũng chỉ còn là những mảnh vỡ mang sắc tím. Ước mộng trở nên vụn vỡ...

Thì ra cuộc đời còn có những thung lũng làm con người bị hụt hẫng quá bất ngờ và choáng váng thực sự. Và kỷ niệm cũng chợt mờ cõi!

oOo

Chuyện “cơm” và “phở” xưa nay cũng không lạ. Đó chẳng qua là không kiềm chế nổi những dục vọng thấp hèn trong con người để rồi người ta có những giây phút ngoài chồng ngoài vợ. Ngoại tình ít là có hai dạng: “thật” hoặc “ảo”. Dạng “thật” thì quá rõ, còn dạng “ảo” là dạng ngoại tình trong tư tưởng. Chúa Giêsu đã xác định: “Nhìn một phụ nữ mà ham muốn cũng là ngoại tình”, thậm chí “kết hôn với người ly dị cũng là ngoại tình”.

Trong mỗi người đều có một “con heo”, hơn thua nhau là biết điều khiến nó hay bị nó điều khiển. Ly dị hay ngoại tình vì người ta chỉ nhìn thấy MỘT điều gì đó ở “phở” thích hợp với mình nhưng lại không thấy CHÍN điểm tốt ở “cơm”.

Khánh My cũng chỉ là nhi nữ thường tình, nhưng thật may là cô biết cân nhắc, và nhất là cô xác định mình là người Công giáo, không thể sống buông thả như những người không có niềm tin tôn giáo. “Không biết thì tội được tha, biết rồi thì tội vẫn còn”, Chúa Giêsu đã nói vậy.

Buổi sáng hôm sau, Khánh My dậy thật sớm chuẩn bị cà-phê nóng và bữa sáng chu đáo. Cô đánh thức chồng, chàng có vẻ mệt mỏi, có lẽ do đêm qua thức khuya. Vừa ngồi vào bàn vừa hít sâu, chàng nói:

– Mùi cà-phê thơm ngon quá!

– Cũng như thường mà anh. Sao hôm nay anh thấy thơm?

– Không hiểu. Có lẽ do mệt.

Khánh My vừa khuấy nhẹ ly cà-phê đang bốc hơi nóng vừa nhìn chồng và nói:

– Em xin lỗi anh!

– Sao lại xin lỗi?

– Em...

Giọng Khánh My trầm xuống... Cao độ và nhịp độ của hai giọng nói cũng thẳng giáng như một khúc biến tấu. Họ biết mình và biết người. Giờ đây họ càng hiểu thêm nhiều điều thú vị và kỳ diệu.

Thật may mắn vì chàng là người ngoan đạo, sống theo Lời Chúa dạy về lòng yêu thương và tha thứ. Hạnh phúc bất chợt ngập căn phòng, hương vị thơm ngon hơn bất cứ loại cà-phê hoặc món ăn nào. Họ cùng hứa chiều nay sẽ đi dâng lễ tạ ơn Chúa, nhờ Tình Yêu Thiên Chúa, cũng chính là Lòng Chúa Thương Xót, mà hôn nhân của họ không rơi vào hố sâu của nguy cơ tan vỡ. Tất cả mãi là Hồng ân!

Cuộc sống cả đời lẫn đạo đều có những điều bí ẩn. Mạnh mẽ có thể nguy hiểm hoặc lợi ích, tùy người biết khéo léo vận dụng. Mạnh mẽ giữa họ là "điểm nhấn" và chắc chắn giúp ích cho họ nhiều hơn trong cuộc sống lứa đôi theo luật Hôn nhân Công giáo.

TRÂM THIÊN THU

(1) Em yêu, em thích uống cocktail không?

(2) Có chứ, anh yêu. Đêm nay tuyệt vời lắm!